

Вислови видатних людей про Тараса Григоровича Шевченка

Думка про тодішнє становище простолюдина постійно мучила Шевченка і часто отруювала йому кращі хвилини...

...Шевченко розумів сам, що народився більше поетом, ніж живописцем, тому що під час обдумування картини «хто його зна відкіль несеться, несеться пісня, складаються вірші, дивись, уже і забув, про що думав, а мерщій запишеш те, що навіялось».

...Велику втіху приносили Шевченкові селянські діти, які в селах звичайно цілі дні проводять на вулиці. Тарас Григорович не раз сідав з ними в коло і, підбадьоривши похливе товариство, розповідав їм казки, співав дитячих пісень, яких знав безліч, з серйозним виглядом робив пищики і невдовзі завойовував прихильність усіх дітлахів.

(О. Афанас'єв-Чужбинський)

Незважаючи на те, що він був якийсь зосереджений у собі, ніби відлюдькуватий, але разом з тим симпатичний, і всі його любили; та найбільше любили його солдати.

Шевченко не відділяв себе від солдатського середовища і жив із солдатами по-братськи, просто. Солдатам це подобалося тим більше, що вони відчували в ньому культурну людину, співчували його невідповідному становищу і за його людське до них ставлення платили йому тим, що в його присутності не проявляли ні солдатського цинізму, ні взагалі казармених вихваток...

(М. Савичев)

Ще як був я малим хлопцем, я чув про Шевченка: тоді в нас по селах скрізь говорили про нього...

(І. Нечуй-Левицький)

Він – поет цілковито народний, такий, якого ми не можемо назвати у себе...

(М. О. Добролюбов)

Говорячи про життя Шевченка, ми впевнені, що одна згадка про подібних людей спроможна підняти і облагородити нашу душу, хоча б на мить відірвати нас від життєвих дрібниць і понести в заманливі простори ідеалу.

Поезія Шевченка, перейнята світлими ідеалами правди і братерства, і до наших часів є для нас провідною зіркою на шляху до досягнення цих цілей.

(П. Грабовський)